

?Ni mar ni muntanya, ni comercial ni industrial, ni turística ni residencial?

Fa alguns dies vaig llegir a la premsa un reportatge on es deia que Manresa encapçalava el rànquing a Catalunya de ciutats *grans*, amb el percentatge més alt de població no activa; professionalment parlant, és clar. Fins i tot, l'economista Joan Oliver responsable, des de fa anys, dels informes de l'Anuari Econòmic Comarcal (un projecte analític empès inicialment per la desapareguda Caixa de Catalunya i continuat avui pel BBVA) afirmava al diari *Regió7* que la nostra ciutat es troba, literalment, «en terra de ningú» i això feia una mica més complicat definir-la bé i encarar la seva recuperació econòmica i social. També deia que la pèrdua d'activitat industrial de les darreres dècades és un llast que s'arrossega i que ens ha portat a la situació actual, d'una certa feblesa i indefinició. I que remuntar-ho implica, pel cap baix, uns quants anys de feina ben feta.

Sense entrar ara en una anàlisi detallada, penso també que el fet que Manresa no tingui tampoc una imatge potent i ben definida en l'àmbit català, a banda de no ser capital res, només de la pròpia comarca, no hi ajuda prou. Dit això, també caldria veure bé quin percentatge de la població a l'atur és autòctona o bé immigrant de les darreres onades. Temporalment, engruixeixen la nostra demografia, sense aportar gran cosa de nou, econòmicament parlant; més aviat al contrari. I això no es pot pas menystenir ni oblidar. A més, històricament, Manresa ha perdut pes específic, sens dubte, i no cal pas remuntar-nos gaire enrere.

Sigui com sigui, no crec adequat ni mantenir-nos passius i resignats en el lament ni, encara menys, esperar que l'administració municipal ens ho resolgui. Aquesta dona pel que dona i, encara que possiblement està una mica inflada de personal en determinades àrees, el pressupost que gestiona -més o bé o malament, això cadascú en té la seva opinió- és clarament insuficient per fer grans coses. Lamentablement, als darrers anys ens hem acostumat -segurament perquè els polítics de casa nostra ens han fet creure que ells tenen capacitat i treballen per solucionar les coses- a reclamar sistemàticament a les institucions públiques que liderin i ens treguin d'aquesta indefinició i feblesa actual. Doncs, jo crec que no ha de ser així. Qui ho ha de fer preferentment és la iniciativa privada: és a dir, empreses -grans i petites-, entitats, gremis, patronals, associacions i els mateixos ciutadans individualment. I aleshores exigir a l'Ajuntament i la resta d'administracions que tenim facilitats per portar a bon terme tot allò que creiem que s'ha d'implementar, donant els cops de timó que pertoquin. Sí, ja sé que és difícil arribar a consensos i que «tants caps tants barrets», però cadascú ha de fer la seva feina i, si més no, intentar-ho. Ens hi posem?